

Неко ко разуме

Блерини пријатељи нису разумели како је њој имати Кронову болест.

Хејли Јансеј

(Засновано на истинитој причи)

Ова прича се догодила у САД-у.

„Не могу да дођем данас“, рекла је Блер. Лице јој је поцрвенело од стида.

Њене другарице су зуриле у њу. „Али рекла си да ћеш доћи!“ Рекла је Сами.

„Знам.“ Блер је зурила у своја стопала. „Не осећам се баш добро. Жао ми је.“

„То си рекла и прошли пут“, рекла је Џесика.

Блер није знала шта да каже. Желела је да може да оде код Сами. Али данас ју је заиста болео стомак. Морала је да оде кући и одмори се.

Блер је имала Кронову болест. Стомак ју је болео, и стварно јој је било лоше. Већину дана ју је стомак бар мало болео. Али неки дани су били гори од других. Данас је био један од тих дана. Желела је да може да зна када ће је болети више. Чинило се да ју је стомак највише болео кад год је желела да уради нешто забавно.

„Идемо“, рекла је Сами Џесики.

Када је Блер стигла кући, узела је лек. Онда је покушала да заспи. Али превише ју је болело.

Мама и тата су дошли да виде како је. Тата је сео на њен кревет. Како се осећаш?

„Добро. Лек је помогао мало“, рекла је Блер.

„Жао ми је што ниси могла да одеш код Сами“, рекла је мама.

Блер је осетила сузе у очима. „Није фер! Моје другарице не разумеју како је то.“ Блер је бацила јастук на зид. „Само желим да ми буде боље.“

Тата је загрлио Блер. „Знам: Да ли желиш свештенички благослов?“

Блер је климнула главом. Благослови су јој обично помагали да осети више мира.

Тата је ставио руке на Блерину главу и благословио је да се одмори и осети утеху. Био је то леп благослов. Помогао јој је да се сети да је Небески Отац воли. Али и даље је била тужна због својих другарица.

Након благослова, мама и тата су пољубили Блер за laku ноћ. Отишли су да би могла да спава.

Блер је легла и затворила очи. Благослов је помогао, али је и даље осећала бол

Клекнула је поред кревета да се помоли. У почетку је то било као већина њених молитава. Рекла је Небеском Оцу на чему је захвална и замолила да се осећа боље. Али тог пута је наставила.

„Небески Оче, заиста сам тужна. Недостаје ми друштво мојих другарица“, рекла је. „Осећам се усамљено. Нико не разуме колико ме боли сваког дана. Недостаје ми време пре него што сам била болесна.“

Што се Блер дуже молила, више је осећала да Небески Отац слуша њену молитву. Није могла да

Га чује или види, али је осећала Његову љубав. Знала је да Му је стало до онога што она има да каже. Блер је желела да тај осећај остане.“

Блер се молила док није рекла Небеском Оцу све што осећа. Тада јој је пала на памет једна мисао. Блерини пријатељи можда никада неће знати какав је осећај имати Кронову болест, али Небески Отац и Исус Христ знају. Знали су колико је боли и колико се осећа усамљено. Увек ће бити ту за њу.

Блер се осећала као да добија највећи загрљај. Након што је завршила молитву, отишла је да пронађе своје родитеље да им исприча шта се догодило.

„Да ли си имала ноћну мору?“ питала је мама.

Блер се насмешила. Не! Молила сам се!“

Мама је изгледала изненађено. „Рекли смо ти laku ноћ пре доста времена. Да ли си се молила све време?“

Да ли је заиста трајало толико дуго? Блер је климнула главом. „Било је као да добијам велики загрљај. Небески Отац и Исус Христ знају како се осећам. Због њих, не морам да се осећам усамљено!“ ●

